

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กองการสังคม กรมองค์การระหว่างประเทศ. ผลการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง สิทธิมนุษยชนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ระหว่างวันที่ 26 - 28 มกราคม 2536.
- _____. สถาบันเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศต่าง ๆ 1 กันยายน 2535. กุลพล พลวัน. มาตรการควบคุมฝ่ายปกครองในประเทศไทย. เอกสารประกอบการสัมมนา เชิงปฏิบัติการ เรื่อง ระบบการตรวจสอบของสภาผู้แทนราษฎร : ประสบการณ์ของ ไทยและแคนาดา, จัดโดย คณะกรรมาธิการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน สภาผู้แทน ราษฎร ระหว่างวันที่ 14 - 16 พฤศจิกายน 2536.
- _____. พุทธศาสนากับกฎหมาย. หนังสือพระกฐินพระราชทานกรมอัยการ พ.ศ. 2524.
- _____. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการ สำนักงานอัยการสูงสุด, 2527.
- กุศล บุญยีน. คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับแก้ไข บวอ.). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2536.
- โรกศล โรสภาคย์วิจิตร. การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามกฎหมายระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ มหานคร : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. (เอกสารรเรเนียว).
- _____. หลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ. วารสารกฎหมาย 3 พฤษภาคม - สิงหาคม 2520).
- _____. ความหมายของสิทธิมนุษยชนและความเหมาะสมในการบังคับใช้ข้อบัญญัติระหว่าง ประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย. วารสารกฎหมาย 8 (ตุลาคม 2526).
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. การควบคุมอำนาจพนักงานสอบสวน : ตัวอย่างของสหรัฐอเมริกา. วารสารนิติศาสตร์ 9 (2521).
- _____. สิทธิมนุษยชนและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

- เกริกเกียรติ พิพัฒนเสรีธรรม. การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจกับปัญหาสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.
- คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ, คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO). เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ.
- คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. รวมบทความทางวิชาการเนื่องในโอกาสครบรอบ 80 ปี ศาสตราจารย์ ไพโรจน์ ชัยนาม. 2535.
- คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคความคิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- คณิง ภาไชย. วิธีพิจารณาความอาญาตามกฎหมายอังกฤษ. วารสารอัยการ 9-10 (ธันวาคม 2529-เมษายน 2530).
- จรงค์ จุฑานนท์. การคุ้มครองสิทธิของประชาชนต่อการจับกุมและตรวจค้นที่ไม่ชอบธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- จรัญ โฆษณานันท์. สิทธิมนุษยชน : สิทธิหรือหน้าที่ในประเทศไทยปัจจุบัน.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. ปรัชญาสิทธิมนุษยชนและพันธกรณีในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคม, 2530.
- ทัศนีย์ แก้วพิลา. สิทธิการมีทนายในคดีอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2527.
- นิพนธ์ สุริยะ. สิทธิมนุษยชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- _____. สิทธิมนุษยชน : พันธกรณีและบทบาทของไทย. วารสารธรรมศาสตร์ 12 (กันยายน 2526).
- _____. The Promotion, Dissemination and Teaching of Fundamental Human Rights of Refugees : Some Suggestions to do it at National Level. วารสารนิติศาสตร์ 12 (2525).

- นารี ตัณฑเสถียร. รายงานการประชุมเชิงปฏิบัติการของสหประชาชาติ สาขา The Area of Human Rights. อัยการนิเทศ เล่ม 49 (2530).
- ประธาน วัฒนวานิชย์. ระบบความยุติธรรมทางอาญา : แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม. วารสารนิติศาสตร์ 9 (2520).
- _____. บทเรียนจากกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของทวีปยุโรป. วารสารนิติศาสตร์ ฉบับพิเศษ 2517-2519 (สิงหาคม 2519).
- พนัส ทศนียนนท์. สิทธิมนุษยชน : วิวัฒนาการในกฎหมายไทย. วารสารธรรมศาสตร์ 12 (กันยายน 2526).
- พินิจ รัตนกุล. สิทธิมนุษยชนและวัฒนธรรมไทย. วารสารภาษาและวัฒนธรรม 12 (2525).
- รัชเนกร รัชชชัยสถิตย์. การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและผลประโยชน์ของประชาชนโดยอัยการ : วิเคราะห์ตามแนวทางสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. รายงานการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง รัฐธรรมนูญฉบับที่ 15 ของไทย, กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2534.
- วิฑิต มันทากรณ์. สิทธิมนุษยชนและสิทธิพลเมืองแสงสว่างจากความชุ่มฉ่ำ. วารสารกฎหมาย 11 (กรกฎาคม - กันยายน 2530).
- วีระพงษ์ บุญธัญญาส. กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา. วารสารกฎหมาย 5 (2523).
- วิมลศิริ ชานาญเวช, วิฑิต มันทากรณ์. สู่สิทธิมนุษยชน : สิทธิหรือหน้าที่ในประเทศไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- วีระ โรจายะ. กฎหมายสิทธิมนุษยชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.
- วิษณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2530.

- _____ . ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน. วารสารอัยการ 2 (มกราคม 2522).
- สง่า ดวงอัมพร. การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วยการปล่อยชั่วคราว. ตุลพาห 35 (มีนาคม - เมษายน 2531).
- เสน่ห์ จามริก. พัฒนาการสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชน, 2531.
- _____ . พุทธศาสนากับสิทธิมนุษยชน, กรุงเทพมหานคร : สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- _____ . ข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน. วารสารกฎหมายจุฬา 6 (2524).
- _____ . แนวการศึกษาเรื่องพัฒนาการสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย. วารสารธรรมศาสตร์ 12 (กันยายน 2526).
- สมบูรณ์ สุขสำราญ. พุทธศาสนากับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- สำนักงานอัยการสูงสุด ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการ. การบริหารงานยุติธรรมเพื่อความ เป็นธรรมในสังคม. กรุงเทพมหานคร : กรมอัยการ, 1991.
- _____ . อัยการกับการสอบสวนคดีอาญา. รวบรวมบทความเกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญาในนานา ประเทศ.
- _____ . หนึ่งทศวรรษกับความก้าวหน้าของ สคช. 2536.
- _____ . 100 ปี อัยการ. 2536.
- สุณีย์ มัลลิกะมาลย์. สิทธิของผู้ต้องหาคดีอาญาในระหว่างสืบสวนและสอบสวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.
- หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

ภาษาอังกฤษ

- Amnesty International. Codes of Professional Ethics, Second Edition. 1984.
- Council of Europe. Human Right at The Dawn of the 21st Century.
Interregional meeting organized by The Council of Europe
in Advance of The World Conferrence on Humant Rights,
Strasbourg, 28-30 January 1993, CD/CMDH (93) 5-6,11.
- Cecilia Medina Quiroga. The Battle of Human Rights : Gross,
Systematic Violations and the Inter-American System.
Martinus Nijhoff Publishers, 1988.
- Emilio Rabasa Gamboa. Observation and Effectiveness of Human
Rights in Maxico. National Commission for Human Rights, 1992.
- Evan Luard. Human Rights and Foreign Policy. Pergamon Press, 1981.
- Frank Stacey. Ombudsmen Compared. Clarendon Press : Oxford, 1978.
- Jeremy Waldron. Theories of Rights. Oxford University : Press, 1984.
- Jerold H. Israel, Wayne R. Lafave. Criminal Procedure :
Constitutional Limitations. Limitations : West Publishing
Company, 1990.
- Paul Sieghart. The National Law of Human Rights Clarendon Press,
Oxford, 1983.
- Theodor Meron. Human Rights Law-Making in The United-Nations : A
Critique of Instruments and Processes, Calrendon Press :
Oxford, 1986.
- _____. Human Rights in International Law : Legal and Policy Issues.
Clarendon Press : Oxford, 1985.

- The International Movement Against All Forms of Discrimination and Racism (IMADR), Human Rights of Minorities in Asia - Pacific. Edited by Buraku Liberation Research Institute, 1990.
- United National. Reprot of The Preparatory Committee for The World Conference on Human Rights. General Assembly : Official Records. Forty-seventh Session Supplement No.24, 1992.
- _____. National Institution for The Promotion and Protection of Human Rights, Fact Sheet No.19, 1992.
- _____. Civil and Political Right : The Human Rights Committee, Fact Sheet No.15, 1992.
- _____. United Nations Workshop for the Asia-Pacific Region on Human Rights Issues Report, Jakarta, 26 - 28 January 1993.
- _____. Report of The Preparatory Committee for the World Conference on Human Rights, 1992.
- _____. A Compilation of International Instruments, New York, 1988.
- Vicna Declaration and Programme of Action, 25 June 1993.
- Walter Gellhorn Ombudsmen and Others : Citizens' Protectors in Nine Countries, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและทางการเมือง*

คำปรารภ

รัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้

โดยพิจารณาว่า ตามหลักการซึ่งได้ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ การยอมรับศักดิ์ศรีประจำตัวและสิทธิซึ่งเสมอกันและไม่อาจรอนแก่กันได้ของสมาชิกทั้งปวงแห่งครอบครัวมนุษย์ เป็นรากฐานของเสรีภาพ ความยุติธรรมและสันติธรรมในพิภพ

โดยรับรองว่าสิทธิเหล่านี้มาจากศักดิ์ศรีประจำตัวของบุคคล

โดยรับรองว่า ตามบัญญัติสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อุดมการณ์ที่ว่าเสรีชนมีเสรีภาพจากความกลัวและความต้องการสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ก็ต่อเมื่อมีการสร้างสภาพ ซึ่งทุกคนจะมีสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งสิทธิทางแพ่งและทางการเมืองด้วย

โดยพิจารณาถึงพันธกรณีแห่งรัฐภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติที่จะส่งเสริมความเคารพโดยสากลและการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพ

* จากเอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ จัดแปลโดย คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ ในคณะกรรมการฝ่ายสังคมศาสตร์ ของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO), หน้า 67 - 131.

โดยเห็นว่า บั๊จเจกบุคคล ซึ่งมีหน้าที่ต่อบั๊จเจกคนอื่น ๆ และต่อประชาคมซึ่งเป็น
 ของตน มีความรับผิดชอบที่จะต่อสู้เพื่อการส่งเสริมและการปฏิบัติตามสิทธิที่รับรองไว้ในกติกา
 ปัจจุบัน

ตกลงกันในข้อต่อไปนี้

ภาค 1

ข้อ 1

1. ประชาชนทั้งปวงมีสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง โดยอาศัยสิทธินั้น
 ประชาชนกำหนดสถานะทางการเมืองของตนอย่างเสรี รวมทั้งดำเนินการทางเศรษฐกิจ, สัง
 คม และวัฒนธรรมอย่างเสรี

2. ประชาชนทั้งปวง, เพื่อจุดมุ่งหมายปลายทางของตน, อาจจัดการเกี่ยว
 กับความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติ และทรัพยากรของตนอย่างเสรี โดยไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อ
 พันธกรณีใด ๆ ซึ่งเกิดจากความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ อันขึ้นกับหลักการแห่ง
 ประโยชน์ซึ่งกันและกัน และกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่ว่ากรณีใด ๆ จะปรากฏประชาชนจาก
 วิธีการดำเนินการชีวิตไม่ได้

3. รัฐบาลแห่งกติกาฉบับนี้ รวมทั้งผู้ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อการบริหารของอาณาเขต
 ในภาวะทรัสตี และมีได้ปกครองตนเอง จะส่งเสริมให้สิทธิแห่งการกำหนดเจตจำนงของตนเอง
 บรรลุผลเป็นความจริง และจะเคารพสิทธินั้น ตามบทบัญญัติแห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

ภาค 2

ข้อ 2

1. รัฐภาคีแห่งกติการฉบับนี้แต่ละรัฐรับที่จะ เคารพและให้ความมั่นใจแก่บรรดาบุคคล ทั้งปวงภายในอาณาเขตของตน และภายใต้เขตอำนาจของตนในสิทธิทั้งหลายที่ยอมรับแล้วใน กติการฉบับนี้โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าชนิดใด ๆ เช่น เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรืออื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน กาเนิด หรือสถานะอื่น ๆ

2. ในกรณีที่ยังไม่มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรืออื่นใดในขณะนี้ รัฐภาคีแห่งกติกา ฉบับนี้แต่ละรัฐรับที่จะดำเนินการเป็นขั้นเป็นตอนอย่างสอดคล้องกับกระบวนการทางรัฐธรรมนูญ และบทบัญญัติแห่งกติการฉบับนี้ เพื่อให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรืออื่นใดอันจำเป็นแก่การให้ได้ สมดังสิทธิตามที่ยอมรับไว้ในกติการฉบับนี้

3. รัฐภาคีแห่งกติการฉบับนี้แต่ละรัฐรับที่จะ

- (ก) ให้ความมั่นใจว่า บุคคลใดก็ตามที่สิทธิหรือเสรีภาพของตนอันยอมรับแล้ว ณ ที่นี้ ถูกล่วงละเมิด ย่อมมีทางบังคับแก้ไขอย่างเป็นผลจริงจรงโดยมีพัก ต้องคำนึงแม้ว่าการล่วงละเมิดจะ เกิดจากบุคคลผู้ปฏิบัติกรตามหน้าที่ก็ตาม ;
- (ข) ให้ความมั่นใจว่าบุคคลก็ตามที่แสวงหาทางบังคับแก้ไขดังกล่าวย่อมมีสิทธิ ได้รับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ ฝ่ายปกครองหรือฝ่ายนิติ บัญญัติที่มีอำนาจหรือจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายอื่นที่มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ใน ระบบกฎหมายของรัฐ และจักต้องดำเนินการให้การบังคับแก้ไขทางศาล บังเกิดผลเป็นไปได้

- (ค) ให้ความมั่นใจว่า เมื่อได้ยอมรับจะบังคับแก้ไขให้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะบังคับการให้ เกิดผลจริงจั่งตามนั้น

ข้อ 3

บรรดารัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้รับที่จะประกันสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง ที่มีสิทธิทั้งปวงทางแพ่งและทางการเมืองดังที่ได้ระบุไว้ในกติกาฉบับนี้

ข้อ 4

1. ในยามที่เกิดภาวะการฉุกเฉินอันมีมา เป็นสาธารณะซึ่งคุกคามความปลอดภัยของชาติ ดังที่ได้ประกาศแล้วอย่างเป็นทางการ บรรดารัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้อาจดำเนินมาตรการหลีกเลี่ยงพันธะของตนที่มีอยู่ตามกติกาฉบับนี้ได้ เพียงเท่าที่จำเป็นอย่างแท้จริงต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขว่ามาตรการเช่นว่านั้นไม่ขัดแย้งต่อพันธะอื่น ๆ ของตน อันมีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศ และไม่ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติที่ตราโดยอาศัยเหตุเพียงเนื่องมาจากเชื้อชาติ ศิพ พศ ภาษา ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ทางสังคม

2. บทบัญญัตินี้ไม่ยินยอมให้มีการหลีกเลี่ยงจากข้อ 6, 7, 8 (วรรค 1 และ 2) 11, 15, 16 และ 18

3. รัฐภาคีใดแห่งสนธิสัญญานี้ เมื่อถือสิทธิหลีกเลี่ยงจากบทบัญญัติในกติกาแล้วจะต้องแจ้งแก่รัฐภาคีอื่น ๆ แห่งกติกาฉบับนี้โดยพลัน เพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติซึ่งตนได้หลีกเลี่ยงและเหตุผลอันก่อให้เกิดเหตุดังกล่าว โดยอาศัยเลขาธิการแห่งสหประชาชาติเป็นสื่อกลาง ในวันที่ได้ยุติการหลีกเลี่ยงดังกล่าวแล้ว ให้ติดต่อสืบไปโดยผ่านสื่อกลางเดิมดังว่ามาแล้ว

ข้อ 5

1. บทบัญญัติในกติกาฉบับนี้ไม่อาจตีความในทางให้รัฐ กลุ่มบุคคลหรือบุคคลใด อนุমানเอาได้ว่าก่อให้เกิดสิทธิในอันที่จะกระทำ กิจกรรม หรือปฏิบัติการใดอันมุ่งประสงค์ต่อการทำลายสิทธิหรือเสรีภาพประการใด ดังที่ยอมรับไว้แล้ว ณ ที่นี้ หรือเป็นการจำกัดตัดสิทธิยิ่งไปกว่าเท่าที่บัญญัติไว้แล้วในกติกาฉบับนี้

2. ย่อมไม่มีการจำกัดตัดทอดหรือทําให้เกิดความเสียหายแก่สิทธิมนุษยชนขั้นมูลฐานใด ๆ อันเป็นที่ยอมรับหรือปรากฏตามกฎหมาย อนุสัญญา ระเบียบ หรือธรรมเนียมในรัฐภาคีใดแห่งกติกาฉบับนี้ ใดๆอย่างว่ากติกาฉบับนี้ไม่ได้ยอมรับสิทธิ เช่นว่านั้น หรือยอมรับย่อหย่อนกว่านั้น

ภาค 3

ข้อ 6

1. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิโดยธรรมชาติในการดำรงชีวิต สิทธินี้ย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไม่มีบุคคลใดสามารถล่วงชีวิตของใครได้

2. ในประเทศซึ่งยังมีได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต การลงโทษประหารชีวิตย่อมกระทำได้เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุด ตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะกระทำผิด และต้องไม่ขัดต่อบทบัญญัติในกติกาฉบับนี้ และอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ โทษเช่นนี้ว่าจะลงได้ก็โดยคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลที่มีอำนาจ

3. เมื่อมีการฆ่าผู้อื่นอันเป็นอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์ย่อมเป็นที่เข้าใจว่าข้อนี้มิได้ให้อำนาจรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ในอันที่จะหลีกเลี่ยงจากพันธะใด ๆ อันพึงมีต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทำลายล้างเผ่าพันธุ์

4. บุคคลใดที่ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ย่อมมีสิทธิขออภัยโทษหรือลดหย่อนผ่อนโทษตามคำพิพากษา การนิรโทษกรรม การอภัยโทษ หรือการลดหย่อนผ่อนโทษจากคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ฟังมีได้ในทุกกรณี

5. จะไม่มีการพิพากษาให้ประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่กระทำโดยบุคคลผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และจะลงโทษนี้ต่อหญิงมีครรภ์มิได้

6. จะยกข้อนี้ขึ้นเป็นเหตุเพื่อเหนี่ยวรั้งหรือขัดขวางการยกเลิกโทษประหารชีวิตในรัฐภาคีใดแห่งกติกานี้มิได้

ข้อ 7

บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับผลปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายผิดมนุษยธรรมหรือต่ำช้ามิได้ กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ บุคคลใดจะถูกทดลองทางแพทย์หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมพร้อมใจอย่างอิสระหาได้ไม่

ข้อ 8

1. บุคคลใดจะถูกเอาตัวลงเป็นทาสมิได้ ห้ามการเอาคนลงเป็นทาส และการค้าทาสทุกรูปแบบ

2. บุคคลใดจะถูกบังคับให้ตกอยู่ในภาวะจำยอมมิได้

3. (ก) บุคคลใดจะถูกเกณฑ์แรงงานหรือบังคับให้ใช้แรงงานมิได้

- (ข) บทบัญญัติในวรรค 3 (ก) มิได้ห้ามการทำงานหนักตามคำพิพากษาของศาลที่มีอำนาจอันเป็นการลงโทษ ในประเทศที่ถือว่าการจำคุกและการทำงานหนักเป็นโทษทางอาญาชนิดหนึ่ง
- (ค) เพื่อวัตถุประสงค์ของบทบัญญัติในวรรคนี้ คำว่า "เกณฑ์แรงงาน หรือ บังคับให้ใช้แรงงาน" ไม่หมายรวมถึง
- (1) การทำงานหรือการปฏิบัติงาน ซึ่งมีได้กล่าวถึงไว้ในวรรค (ข) อันบุคคลผู้ถูกควบคุมตามคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายหรือบุคคลผู้อยู่ระหว่างการปล่อยตัวจากการถูกควบคุมอย่างมีเงื่อนไขจะพึงกระทำ
 - (2) การรับราชการทหารแบบใดแบบหนึ่ง และในประเทศที่ยอมรับการไม่เห็นด้วยกับการเป็นทหารเพราะขัดกับมโนธรรม จึงให้มีการรับใช้ชาติแบบอื่นใดแทนตามกฎหมายว่าด้วยการคัดค้านต่อการเป็นทหาร เพราะขัดกับมโนธรรม
 - (3) การปฏิบัติงานใด ๆ ในยามฉุกเฉิน หรือหายนัยที่คุกคามความอยู่รอดหรือสวัสดิภาพของชุมชน
 - (4) การทำงานหรือการปฏิบัติงานใด ๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่พลเมืองตามปกติ

ข้อ 9

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพและความมั่นคงของตน บุคคลใดจะถูกจับกุมหรือคุมขังโดยพลการมิได้ บุคคลจะถูกตรอนเสรีภาพของตนมิได้ ยกเว้นโดยเหตุและอาศัยกระบวนการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

2. บุคคลผู้ถูกจับกุมย่อมได้รับการแจ้งถึงเหตุผลในการจับกุมและการแจ้งข้อหาอันเป็นบัญญัติต่อตนโดยพลันในเวลาที่มีการจับกุม

3. บุคคลใดที่ถูกจับกุมหรือควบคุมตัวในข้อหาทางอาญาย่อมต้องถูกนำตัวไปศาลหรือเจ้าหน้าที่อื่นผู้มีอำนาจตามกฎหมายโดยพลัน เพื่อที่จะมีการใช้อำนาจทางตุลาการ และได้รับการพิจารณาคดีภายในเวลาอันสมควรหรือมีการปล่อยตัว มีให้ถือเป็นหลักทั่วไปว่าจะต้องคุมขังบุคคลผู้อยู่ระหว่างพิจารณาคดี แต่จะปล่อยชั่วคราวโดยอาจให้มีหลักประกันว่าจะกลับมาปรากฏตัวในการพิจารณาคดีหรือในกรณีจำเป็นตามโอกาส จะกลับมารับราชการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาในระหว่างกระบวนการพิจารณาชั้นใดก็ได้

4. บุคคลใดที่ถูกริตรอนเสรีภาพโดยการจับกุมหรือควบคุมตัวย่อมมีสิทธิร้องเรียนต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณาโดยมิชักช้าได้ถึงความชอบด้วยกฎหมายของการควบคุมตัวผู้นั้น และหากมีการควบคุมตัวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายก็อาจมีคำสั่งให้ปล่อยตัวได้

5. บุคคลใดที่ตกเป็นผู้ถูกขังหรือควบคุมตัวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายย่อมมีสิทธิเรียกร้องให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน

ข้อ 10

1. บุคคลทั้งหลายที่ถูกริตรอนเสรีภาพต้องได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและได้รับการเคารพในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์

2. (ก) พึงจำแนกผู้ต้องหาว่ากระทำผิดจากผู้ต้องโทษ และพึงได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันตามความเหมาะสมแก่สถานะอันมิใช่เป็นผู้ต้องโทษ

(๗) พึ่งแยกตัวผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดที่เป็นเยาวชนออกจากผู้ใหญ่และให้หน้าตัวขึ้นพิจารณาพิพากษาคดีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. ระบบการราชทัณฑ์ที่ประกอบด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษด้วยความมุ่งหมายสำคัญที่จะให้มีการกลับเนื้อกลับตัวและการฟื้นฟูทางสังคม พึ่งจำแนกผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชนจากผู้ใหญ่และได้รับการปฏิบัติตามความเหมาะสมแก่วัยและสถานะทางกฎหมาย

ข้อ 11

บุคคลจะรับโทษจำคุกเพียงเพราะเหตุว่าไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาหาได้ไม่

ข้อ 12

1. บุคคลทุกคนที่อยู่บนดินแดนของรัฐใดโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมมีเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายและเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในอาณาเขตของรัฐนั้น

2. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะออกจากประเทศใดรวมทั้งประเทศของตนโดยเสรี

3. สิทธิดังกล่าวข้างต้นย่อมไม่อาจถูกจำกัดตัดทอนอย่างหนึ่งอย่างใด เว้นแต่เป็นไปตามกฎหมายอันจำเป็นต้องมีเพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุขหรือศีลธรรม หรือสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และสอดคล้องกับสิทธิอื่น ๆ อันรับรองไว้แล้วในกติกาฉบับนี้

4. บุคคลจะถูกรีดถอนสิทธิในการเดินทางเข้าประเทศของตนโดยผลการหาได้ไม่

ข้อ 13

คนต่างด้าวผู้อยู่ในดินแดนของรัฐภาคีแห่งกติกานี้โดยชอบด้วยกฎหมายจะถูกเนรเทศก็ได้โดยคำวินิจฉัยอันเป็นไปตามกฎหมายและย่อมมีสิทธิที่จะชี้แจงแสดงเหตุผลคัดค้านคำสั่งเนรเทศและมีสิทธิที่จะนำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือบุคคลหรือคณะบุคคลที่ตั้งขึ้นเฉพาะ เพื่อการนี้โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและมีสิทธิที่จะมีทนาย เว้นแต่ในกรณีมีเหตุผลจำเป็น เพื่อความมั่นคงของชาติ เป็นประการอื่น

ข้อ 14

1. บุคคลทุกคนย่อมเสมอภาคในการพิจารณาของศาลและตุลาการในการพิจารณาคดีอาญาอันบุคคลต้องหาว่ากระทำความผิดหรือการพิจารณาข้อพิพาททางสิทธิและหน้าที่ของตนทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรมและเปิดเผยในศาลที่มีอำนาจมีอิสระและเป็นกลาง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หนังสือพิมพ์และสาธารณชนอาจถูกห้ามรบกวนการพิจารณาคดีทั้งหมดหรือบางส่วนได้ก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตย หรือด้วยเหตุผลด้านความเป็นอยู่ส่วนตัวของคู่กรณี หรือในกรณีศาลเห็นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งว่าเป็นพฤติการณ์พิเศษซึ่งการเป็นข่าวอาจทำให้เกิดกระทบต่อความยุติธรรม แต่คำพิพากษาในคดีอาญาหรือข้อพิพาททางแพ่งย่อมเป็นที่เปิดเผย เว้นแต่จำเป็นเพื่อผลประโยชน์ของเด็กและเยาวชนหรือเป็นกระบวนการพิจารณาคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทเรื่องทรัพย์สินของคู่สมรสหรือการเป็นผู้ปกครองเด็ก

2. บุคคลทุกคนผู้ถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ากระทำความผิดตามกฎหมาย

3. ในการพิจารณาคดีอาญาซึ่งบุคคลถูกหาว่ากระทำความผิด บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะได้รับหลักประกันขั้นต่ำอย่างเสมอภาคเต็มที่ดังต่อไปนี้

(ก) สิทธิที่จะได้รับแจ้งสภาพและข้อหาแห่งความผิดที่ถูกกล่าวหาโดยพลัน และละเอียดในภาษาซึ่งบุคคลนั้นเข้าใจได้

(ข) สิทธิที่จะมีเวลาและได้รับความสะดวกเพียงพอแก่การเตรียมการเพื่อสู้คดีและติดต่อกับทนายความได้ตามความประสงค์ของตน

(ค) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยปราศจากการชักจูงอย่างไม่เป็นธรรม

(ง) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าและสิทธิที่จะต่อสู้คดีด้วยตนเองหรือผ่านทางผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายตามที่เลือกหาเอง สิทธิที่จะได้รับการแจ้งให้ทราบ สิทธินี้ถ้าไม่มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย และสิทธิที่จะมีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งมีการแต่งตั้งให้โดยไม่มีคิดมูลค่า ถ้าบุคคลนั้นไม่อาจรับภาระจัดการได้เอง หากจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

(จ) สิทธิที่จะถามพยานซึ่งเป็นปรักษ์ต่อตนและขอให้หมายเรียกพยานฝ่ายตนมาซักถามภายใต้เงื่อนไขเดียวกับพยานฝ่ายตรงข้ามของตน

(ฉ) สิทธิที่จะขอความช่วยเหลือให้มีล่ามโดยคิดมูลค่าหากไม่อาจเข้าใจหรือพูดภาษาที่ศาลใช้ได้

(ช) สิทธิที่จะไม่ถูกบังคับให้ให้การประังปราตนเองหรือรับสารภาพผิด

4. ในกรณีผู้ที่กระทำผิดเป็นเด็กหรือเยาวชน วิธีพิจารณาความให้เป็นไปโดยคำนึงถึงอายุและด้วยความประสงค์จะส่งเสริมการแก้ไขความประพฤติของบุคคลนั้น

5. บุคคลทุกคนที่ถูกลงโทษในความผิดอาญาย่อมมีสิทธิที่จะถูกอุทธรณ์การลงโทษ และคำพิพากษาต่อศาลสูงให้พิจารณาทบทวนอีกครั้งตามกฎหมาย

6. เมื่อบุคคลใดถูกลงโทษตามคำพิพากษาถึงที่สุดโดยอาญาและภายหลังจากนั้น คำพิพากษาได้ถูกกลับหรือได้รับอภัยโทษโดยเหตุใดได้ปรากฏข้อเท็จจริงที่เพียงพอให้พึงค้นพบใหม่ว่ามีการปฏิบัติขัดต่อความยุติธรรม บุคคลผู้ได้รับโทษอันเป็นผลมาจากการลงโทษดังกล่าวย่อมได้รับการชดใช้ตามกฎหมาย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า การไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงในขณะนั้นเป็นผลมาจากบุคคลนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน

7. บุคคลย่อมไม่อาจถูกพิจารณาหรือลงโทษซ้ำในการกระทำผิดกรรมเดียวกัน ซึ่งได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษหรือปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศ

ข้อ 15

1. บุคคลจะไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญา เพราะกระทำหรืองดเว้นกระทำการใด ถ้าไม่ถึงกับเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศในขณะที่ยังกระทำการนั้น โทษที่จะลงก็ไม่อาจหนักกว่าโทษที่มีอยู่ในขณะกระทำการอันเป็นความผิด หากภายหลังจากการกระทำผิดนั้น ได้มีบทบัญญัติกฎหมายกำหนดโทษน้อยลง ผู้กระทำผิดย่อมได้รับประโยชน์จากการนั้น

2. ข้อนี้ไม่กระทบต่อการพิจารณาคดีและการลงโทษบุคคลซึ่งได้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการอันเป็นความผิดอาญาตามหลักกฎหมายทั่วไปอันรับรองกันในขบวนการแห่งชาติทั้งหลายในขณะที่มีการกระทำนั้น

ข้อ 16

บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายในทุกสถาน

ข้อ 17

1. บุคคลจะถูกแทรกสอดในความเป็นอยู่ส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือ การติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่ และจะถูกหลอกลวง ภัยร้ายและชื่อเสียง ภัยร้ายโดยมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่เช่นกัน

2. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจากการแทรกสอดหรือ การหลอกลวงเช่นนั้น

ข้อ 18

1. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพทางความคิด มโนธรรมและศาสนาสิทธินี้ รวมถึงเสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนาหรือความเชื่อถือและเสรีภาพในการประกาศศาสนาหรือ ความเชื่อถือของตนในการสักการบูชา การปฏิบัติการประกอบพิธีกรรมและการเผยแพร่ศาสนา ไม่ว่าจะโดยลำพังตนเอง หรือในประชาคมร่วมกับผู้อื่น และไม่ว่าในที่สาธารณะหรือเป็นการส่วนตัวก็ตาม

2. บุคคลจะถูกบังคับการใดให้เป็นที่เสื่อมเสียแก่เสรีภาพในการนับถือหรือเลือก ศาสนาหรือความเชื่อตามคตินิยมของตนหาได้ไม่

3. เสรีภาพในการประกาศศาสนาหรือความเชื่อถือของบุคคลจะถูกจำกัดก็แต่ โดยกฎหมายอันจำเป็นต้องมีเพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะสงบเรียบร้อยอนามัย หรือ ศีลธรรมหรือสิทธิมูลฐานและเสรีภาพของบุคคลอื่นเท่านั้น

4. รัฐภาคีทั้งหลายแห่งกติกาฉบับนี้รับที่จะเคารพเสรีภาพของบิดามารดาและผู้ปกครองตามกฎหมายในกรณีที่มีในอันที่จะให้การศึกษาทางศาสนาและศีลธรรมแก่เด็กให้เป็นไปตามความเชื่อของตน

ข้อ 19

1. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะถือเอาความเห็นใดก็ได้โดยปราศจากการแทรกสอด
2. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา รับการกระจายข่าวสารและความคิดเห็นทุกรูปแบบ โดยไม่คำนึงถึงพรมแดน ทั้งนี้ไม่ว่าด้วยวาจา เป็นลายลักษณ์อักษรหรือการตีพิมพ์ ในรูปของศิลปะหรือโดยอาศัยสื่อประการอื่นตามที่ประสงค์
3. การใช้สิทธิตามที่บัญญัติในวรรค 2 ของข้อนี้ ต้องเป็นไปโดยมีหน้าที่เป็นพิเศษ และความรับผิดชอบซึ่งตกอยู่ได้ข้อจำกัดตัดทอนบางเรื่องแต่ทั้งนี้ต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายและจำเป็นแก่
 - (ก) การเคารพในสิทธิหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น
 - (ข) การรักษาความมั่นคงของชาติหรือความสงบเรียบร้อยหรือการสาธารณสุข หรือศีลธรรม

ข้อ 20

1. การโฆษณาชวนเชื่อเพื่อการสงครามใด ๆ เป็นสิ่งพึงต้องห้ามตามกฎหมาย
2. การสนับสนุนความเกลียดชังในชาติ เผ่าพันธุ์ หรือศาสนาซึ่งนำไปสู่การยั่วยุให้เกิดการเลือกปฏิบัติ การจงเกลียดจงชังหรือความโหดเหี้ยมเป็นสิ่งที่ต้องห้ามตามกฎหมาย

ข้อ 21

สิทธิในการร่วมประชุมโดยสงบย่อมเป็นที่ยอมรับ การจำกัดตัดทอนการใช้สิทธินี้ นอกเหนือจากที่เป็นไปตามกฎหมายและจำเป็นแก่สังคมประชาธิปไตยเพื่อผลประโยชน์ทางความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นจะมีไม่ได้

ข้อ 22

1. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการสมาคมกับผู้อื่น รวมทั้งสิทธิที่จะก่อตั้งหรือเข้าร่วมสหภาพแรงงานเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตน

2. การจำกัดตัดทอนการเข้าถึงสิทธินี้ นอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในกฎหมายและจำเป็นแก่สังคมประชาธิปไตยเพื่อผลประโยชน์ทางความมั่นคงของชาติหรือความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อย การคุ้มครองสาธารณสุขหรือศีลธรรมหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ข้อนี้ย่อมไม่ห้ามการวางข้อจำกัดตัดทอนอันชอบด้วยกฎหมายแก่เจ้าหน้าที่ในกองทัพและตำรวจในการเข้าถึงสิทธินี้ของบุคคลเหล่านั้น

3. ข้อนี้ย่อมไม่ให้อำนาจอธิปไตยแห่งอนุสัญญาองค์การแรงงานสากลระหว่างประเทศ ค.ศ. 1948 ว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้งองค์การ อันที่จะมีมาตรการทางนิติบัญญัติ เพื่อกระทบหรือใช้กฎหมายในทางที่จะกระทบหลักประกันอันอนุสัญญานั้นได้ให้ไว้แล้ว

ข้อ 25

พลเมืองทุกคนย่อมมีสิทธิและโอกาสโดยปราศจากความแตกต่างดังกล่าวไว้ในข้อ 2 และปราศจากข้อจำกัดตัดทอนอันไม่สมเหตุสมผล

- (ก) ในอันที่จะมีส่วนร่วมในรัฐกิจโดยตรงหรือผ่านทางผู้แทนซึ่งได้รับเลือกมาอย่างเสรี
- (ข) ในอันที่จะออกเสียงหรือได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งในการเลือกตั้งตามโอกาสอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นการเลือกตั้งทั่วไปและเสมอภาคและโดยการออกเสียงลงคะแนนลับ ซึ่งรับรองหลักการแสดงเจตนาอย่างเสรีของผู้ใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง
- (ค) ในอันที่จะเข้าถึงบริการสาธารณะในประเทศของตนบนรากฐานทั่วไปว่าด้วยความเสมอภาค

ข้อ 26

บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอภาคกันตามกฎหมายและมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ ในกรณีนี้ถึงมีกฎหมายห้ามการเลือกปฏิบัติใด ๆ และให้หลักประกันคุ้มครองบุคคลทุกคนอย่างเสมอภาคและมีผลจริงจังเพื่อให้ปลอดจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรืออื่น ๆ เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน กำนินิตหรือสถานะอื่นใด

ข้อ 27

ในรัฐทั้งหลายซึ่งมีชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนาหรือภาษา บุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อยดังกล่าวจะไม่ถูกปฏิเสธสิทธิในอันที่จะมีวัฒนธรรมของตนเองในอันที่จะนับถือและปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาหรือใช้ภาษาของตนเองภายในชุมชนร่วมกับสมาชิกอื่น ๆ ของชนกลุ่มน้อยด้วยกัน

ภาค 4

ข้อ 28

1. ให้จัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนขึ้นคณะหนึ่ง (ซึ่งต่อไปจะเรียกในกติกาฉบับนี้ว่าคณะกรรมการ) ประกอบด้วยกรรมการ 18 คน และปฏิบัติหน้าที่ตามที่กล่าวถึงต่อไปนี้
2. คณะกรรมการประกอบด้วยผู้มีสัญชาติของรัฐสมาชิกแห่งกติกาฉบับนี้ เป็นผู้มีความประพฤติดีและมีความสามารถเป็นที่ยอมรับในทางสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ให้คำนึงถึงบุคคลผู้มีประสบการณ์ทางกฎหมาย ในอันที่จะทำประโยชน์ในการเข้าร่วมประชุมด้วย
3. กรรมการมาจากเลือกตั้งและปฏิบัติหน้าที่เป็นการเฉพาะตัว

ข้อ 29

1. ให้เลือกกรรมการโดยวิธีลงคะแนนลับจากบัญชีรายชื่อบุคคลผู้มีคุณสมบัติดังกล่าวในข้อ 28 และรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ได้เสนอ
2. รัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้แต่ละรัฐอาจเสนอชื่อได้ไม่เกิน 2 ชื่อ บุคคลเหล่านี้ต้องเป็นผู้มีสัญชาติของรัฐที่เสนอ
3. บุคคลอาจได้รับการเสนอชื่อซ้ำอีกก็ได้

ข้อ 30

1. การเลือกตั้งให้กระทำไม่ช้ากว่าหกเดือนนับแต่วันที่กติกาฉบับนี้เริ่มมีผลใช้บังคับ

2. อย่างน้อยที่สุดในเวลาสี่เดือนนับแต่วันที่มีการเลือกตั้งกรรมการโดยไม่มีการเลือกตั้งซ่อม เพื่อแทนตำแหน่งที่ว่างตามมาตรา 34 เลขานุการสหประชาชาติจะส่งคำเชิญชวนเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังรัฐภาคีแห่งกติกาลฉบับนี้ให้เสนอรายชื่อผู้ควรดำรงตำแหน่งกรรมการภายในสามเดือน

3. เลขานุการสหประชาชาติจะเตรียมบัญชีรายชื่อบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อตามลำดับอักษรโดยกำกับชื่อรัฐภาคีที่เสนอด้วยและจะจัดส่งบัญชีไปให้รัฐภาคีแห่งกติกาลฉบับนี้ไม่ช้ากว่าหนึ่งเดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง

4. การเลือกตั้งกรรมการให้กระทำในที่ประชุมรัฐภาคีทั้งหลายแห่งกติกาลฉบับนี้ตามที่เลขานุการสหประชาชาติเรียกประชุม ณ ที่ทำการสหประชาชาติ ในการประชุมนั้นสองในสามของรัฐภาคีแห่งกติกาลฉบับนี้เป็นองค์ประชุม บุคคลที่ได้รับการเลือกเป็นกรรมการคือผู้ได้รับการเสนอชื่อซึ่งได้คะแนนเสียงสูงสุดและเกินกึ่งหนึ่งของคะแนนเสียงจากผู้แทนรัฐภาคีที่เข้าประชุม และลงคะแนนเสียง

ข้อ 31

1. คณะกรรมการย่อมไม่ประกอบด้วยผู้มีสัญชาติจากรัฐเดียวกัน เกินกว่าหนึ่งคน
2. ในการเลือกตั้งคณะกรรมการ ให้คำนึงถึงการแบ่งส่วนกระจายสมาชิกภาพตามสภาพทางภูมิศาสตร์อย่างทัดเทียมกันและคำนึงถึงการตั้งผู้แทนจากรูปแบบอารยธรรมและระบบกฎหมายหลัก ๆ ที่แตกต่างกันด้วย

ข้อ 32

1. กรรมการจะได้รับเลือกให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี ถ้าได้รับการเสนอชื่อซ้ำอีกก็อาจได้รับเลือกใหม่ได้ อย่างไรก็ตามวาระของกรรมการ 9 คน ซึ่งได้รับเลือกในการเลือก

ตั้งครั้งแรกจะสิ้นสุดเมื่อครบกำหนดสองปี รายชื่อของกรรมการทั้ง 9 นี้ ประธานในที่ประชุมจะจับสลากตามที่กล่าวถึงในข้อ 30 วรรค 4 ทันทีภายหลังการเลือกตั้งครั้งแรก

2. การเลือกตั้งภายหลังการครบวาระจะมีขึ้นตามข้อก่อน ๆ ในภาคนี้แห่งกติกาฉบับนี้

ข้อ 33

1. ในกรณีที่กรรมการอื่น ๆ มีมติเอกฉันท์ว่ากรรมการผู้ใดได้งดการปฏิบัติหน้าที่โดยเหตุอื่นนอกจากงดปฏิบัติหน้าที่ชั่วคราว ประธานคณะกรรมการจะแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบ ซึ่งจะได้ประกาศให้ตำแหน่งกรรมการของผู้นั้นว่างลง

2. ในกรณีที่กรรมการตายหรือลาออก ประธานจะแจ้งไปยังเลขาธิการสหประชาชาติทันทีซึ่งจะได้ประกาศให้ตำแหน่งกรรมการของผู้นั้นว่างลงในวันที่ผู้นั้นตายหรือการลาออกมีผล

ข้อ 34

1. เมื่อมีการประกาศให้ตำแหน่งว่างลงตามข้อ 33 และวาระของกรรมการผู้นั้นเหลืออยู่เกินกว่า 6 เดือน หลังจากการประกาศเลขาธิการสหประชาชาติจะแจ้งไปยังรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้แต่ละรัฐให้เสนอรายชื่อเข้ามาภายในสองเดือนตามข้อ 29 เพื่อดำเนินการเลือกตั้งซ่อมต่อไป

2. เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดเตรียมรายชื่อบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อตามลำดับตัวอักษรและส่งรายชื่อบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อตามลำดับตัวอักษรและส่งรายชื่อเหล่านี้ไปยังรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ การเลือกตั้งซ่อมแทนตำแหน่งที่ว่างจะมีขึ้นตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในภาคนี้ของกติกาฉบับนี้

3. กรรมการที่ได้รับเลือกแทนตำแหน่งที่ว่างตามที่ประกาศในข้อ 33 จะอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่าวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ตำแหน่งสิ้นสุดลงตามบทบัญญัติในข้อนั้น ๆ

ข้อ 35

เมื่อได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาสหประชาชาติแล้ว กรรมการย่อมได้รับค่าตอบแทนจากงบประมาณของสหประชาชาติตามข้อความและเงื่อนไขซึ่งสมัชชาจะกำหนดโดยคำนึงถึงความสำคัญในการรับผิดชอบของคณะกรรมการ

ข้อ 36

เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดเจ้าหน้าที่ที่จำเป็นและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตามกติกาฉบับนี้จะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ 37

1. เลขาธิการสหประชาชาติจะเรียกประชุมคณะกรรมการเป็นครั้งแรก ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ
2. ภายหลังการประชุมครั้งแรก คณะกรรมการจะมีการประชุมตามเวลาที่กำหนดในข้อบังคับการประชุม
3. คณะกรรมการจะประชุมกันตามปกติ ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ หรือสำนักงานสหประชาชาติในกรุงเจนีวา

ข้อ 38

ก่อนเริ่มการปฏิบัติหน้าที่กรรมการทุกคนจะพิจารณาตนในที่ประชุมคณะกรรมการว่าตนจะปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่ลำเอียงและอย่างมีมรรยาธรรม

ข้อ 39

1. คณะกรรมการจะเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของตนทุกสองปี เจ้าหน้าที่เหล่านี้อาจได้รับเลือกใหม่ก็ได้
2. คณะกรรมการจะเป็นผู้กำหนดข้อบังคับการประชุมของตน แต่ข้อบังคับการประชุมจะต้องมีข้อความอย่างน้อยต่อไปนี้

- (ก) กรรมการ 12 คน เป็นองค์ประชุม
- (ข) การลงมติของคณะกรรมการให้เป็นไปตามเสียงข้างมากของกรรมการที่เข้าประชุม

ข้อ 40

1. รัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้รับที่จะเสนอรายงานว่าด้วยมาตรการต่าง ๆ ซึ่งคนใช้ในอันที่จะทำให้สิทธิอันได้รับรองไว้ ณ ที่นี้เป็นผลจริงจังและว่าด้วยความคืบหน้าในการใช้สิทธิ เช่นว่านั้น ;

- (ก) ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่กติกามีผลใช้บังคับสำหรับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง
- (ข) ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการร้องขอ

2. ให้ส่งรายงานทั้งปวงต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งจะจัดส่งต่อไปให้คณะกรรมการพิจารณา รายงานนั้นให้แจ้งถึงปัจจัยและอุปสรรคต่าง ๆ อันกระทบต่อการปฏิบัติ ตามกติกาฉบับนี้ ถ้าหากว่าพึงมี

3. ภายหลังจากที่ได้หารือกับกรรมการแล้ว เลขาธิการสหประชาชาติอาจจัดส่ง รายงานบางส่วนเท่าที่อยู่ในขอบอำนาจของทบวงการชำนัญพิเศษไปยังทบวงการชำนัญพิเศษนั้น ก็ได้

4. คณะกรรมการจะศึกษารายงานที่รัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ได้ เสนอโดยจะจัดทำ รายงานของตนและความเห็นทั่วไปตามที่เห็นสมควรแล้วส่งให้รัฐภาคีอื่น ๆ คณะกรรมการ อาจส่งความเห็นดังกล่าวพร้อมด้วยสำเนารายงานที่ได้รับจากรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ไปยังคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมด้วยก็ได้

5. รัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้เสนอข้อสังเกตความเห็นที่ได้รับตามวรรค 4 แห่งข้อนี้ต่อ คณะกรรมการก็ได้

ข้อ 41

1. รัฐภาคีใดแห่งกติกาฉบับนี้อาจประกาศตามบทบัญญัติในข้อนี้ในเวลาใดก็ได้ว่าตน ยอมรับอำนาจของคณะกรรมการในอันที่จะรับและพิจารณาคำกล่าวโทษ เพื่อพิจารณาตามข้ออ้าง ของรัฐภาคีนั้นว่า รัฐภาคีอื่นไม่ได้ปฏิบัติตามพันธะที่มีตามกติกาฉบับนี้ การกล่าวโทษตามข้อนี้ อาจ ได้รับและมีการพิจารณาได้ก็ต่อเมื่อรัฐภาคีซึ่งได้ประกาศยอมรับอำนาจของคณะกรรมการแล้ว เป็น ผู้เสนอคณะกรรมการจะไม่รับคำกล่าวโทษใด ๆ หากว่าเกี่ยวข้องกับรัฐภาคีซึ่งมิได้ประกาศ เช่น ว่านั้น การพิจารณาคำกล่าวโทษตามข้อนี้ให้เป็นไปตามกระบวนการต่อไปนี้

(ก) ถ้ารัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้พิจารณาเห็นว่ารัฐบาลภาคีอื่นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในกติกาฉบับนี้ก็อาจจัดทำเอกสารกล่าวโทษขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรและเสนอให้รัฐภาคีที่ถูกกล่าวโทษพิจารณาก็ได้ ภายในเวลาสามเดือนนับแต่วันที่ได้รับคำกล่าวโทษ ให้รัฐที่ถูกกล่าวโทษตอบไปยังรัฐที่ส่งคำกล่าวโทษโดยมีคำอธิบายหรือเอกสารรายงานที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งแสดงให้เห็นถึงกระบวนการภายในประเทศและวิธีแก้ไขที่ทำไปแล้วหรือรออยู่เท่าที่เป็นไปได้ในกรณีนั้น ๆ

(ข) ถ้ากระบวนการเช่นนี้ยังไม่เป็นที่พอใจแก่รัฐภาคีทั้งสองฝ่ายภายในหกเดือนนับแต่วันที่ได้รับคำกล่าวโทษ แต่ละรัฐอาจส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาโดยบอกกล่าวให้คณะกรรมการและรัฐอีกฝ่ายหนึ่งทราบ

(ค) คณะกรรมการจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาที่มาสู่การพิจารณาของตนได้ก็ต่อเมื่อแน่ใจแล้วว่าหนทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ ภายในประเทศได้ถูกยกขึ้นอ้างแล้วตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป แต่หลักนี้มีให้ข้อยกเว้นเมื่อวิถีทางเยียวยาได้ถูกยึดออกไปอย่างไม่มีเหตุผลสมควร

(ง) ให้คณะกรรมการจัดประชุมลับเมื่อมีการพิจารณาคำกล่าวโทษตามข้อนี้

(จ) ภายใต้แห่งข้อ (ค) คณะกรรมการจะแนะนำหนทางที่เหมาะสมและถ้อยทีถ้อยอาศัยในปัญหาที่เกิดขึ้นแก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องโดยยึดหลักการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นมูลฐานตามที่รับรองไว้ในกติกาฉบับนี้

(ฉ) ในกรณีมีปัญหาอ้างอิงถึงคณะกรรมการอาจขอให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามที่กล่าวไว้ในข้อ (ข) เสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องเนื่องกันก็ได้

(ข) รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามข้อ (จ) ย่อมมีสิทธิที่จะมีผู้แทนเข้าชี้แจง เมื่อปัญหาเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการ และมีสิทธิที่จะแถลงชี้แจงด้วยวาจาและหรือเป็นลายลักษณ์อักษร

(ข) คณะกรรมการจะเสนอรายงานภายในสิบสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับความบอกกล่าวตามข้อ (จ) :

- (1) ถ้าสามารถสรุปได้ตามข้อ (จ) คณะกรรมการจะจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นและบทสรุป
- (2) ถ้าไม่สามารถสรุปได้ตามข้อ (จ) คณะกรรมการจะจัดทำเพียงรายงานสรุปข้อเท็จจริง ทั้งนี้ให้แนบคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษร และรายงานคำแถลงด้วยวาจาของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไปกับรายงานฉบับย่อด้วย

ในทุกกรณี ให้ส่งรายงานดังกล่าวไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

2. บทบัญญัติข้อนี้มีผลใช้บังคับเมื่อรัฐภาคีสี่รัฐแห่งกติกาฉบับนี้ได้ประกาศตามวรรคหนึ่งของข้อมูลนี้แล้ว ให้เก็บรักษาคำประกาศของรัฐภาคีไว้ที่เลขาธิการสหประชาชาติ ซึ่งจะส่งสำเนาคำประกาศนั้น ๆ ไปยังรัฐภาคีอื่น ๆ คำประกาศจะถอนเมื่อใดก็ได้โดยบอกกล่าวให้เลขาธิการทราบ การถอนคำประกาศย่อมไม่กระทบกระเทือนการพิจารณาปัญหาตามคำกล่าวโทษ ซึ่งส่งไปแล้วตามข้อนี้ คำกล่าวโทษของรัฐภาคีใดจะส่งไปภายหลังการถอนคำประกาศซึ่งเลขาธิการได้รับไว้แล้วไม่ได้ เว้นแต่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะทำคำประกาศใหม่

ข้อ 42

1. (ก) ในกรณีที่มีปัญหาซึ่งเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาตามข้อ 41 ยุติลงไม่เป็นที่พอใจแก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะกรรมการประนีประนอมเฉพาะกิจขึ้น (ต่อไปนี้จะเรียกว่าคณะกรรมการ) โดยได้รับความยินยอมจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องแล้ว คณะกรรมการจะให้ความแนะนำในปัญหาที่เกิดขึ้นแก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องฉันที่มีมติโดยยึดหลักการเคารพต่อกติกาฉบับนี้

(ข) คณะกรรมการพิจารณาประกอบด้วยบุคคล 5 คน ซึ่งเป็นที่ยอมรับของบรรดารัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ถ้ารัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไม่อาจตกลงเรื่ององค์ประกอบของคณะกรรมการได้ภายในสามเดือน ให้เลือกตั้งกรรมการที่ไม่อาจตกลงกันได้นั้นเป็นการลับ โดยอาศัยคะแนนเสียงสองในสามของคณะกรรมการ

2. กรรมการที่ดำรงตำแหน่งเป็นการเฉพาะตัว กรรมการย่อมไม่ประกอบด้วยผู้มีสัญชาติของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องหรือรัฐที่มิได้เป็นภาคีแห่งกติกาฉบับนี้หรือรัฐภาคีที่มิได้ประกาศตามข้อ 41

3. ให้คณะกรรมการเลือกกันเองเป็นประธานคนหนึ่งและกำหนดข้อบังคับการประชุมของตนเอง

4. การประชุมของคณะกรรมการนั้นโดยปรกติแล้วให้กระทำที่สำนักงานสหประชาชาติ หรือสำนักงานสหประชาชาติในกรุงเจนีวา อย่างไรก็ตามอาจจัดขึ้น ณ สถานที่อื่นอันเหมาะสมตามที่คณะกรรมการจะกำหนดโดยปรึกษากับเลขาธิการสหประชาชาติและรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องก็ได้

5. สำนักเลขาธิการตามมาตรา 36 จะเป็นฝ่ายอำนวยความสะดวกแก่คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นตามข้อนี้

6. บรรดาข้อมูลข่าวสารที่คณะกรรมการได้รับจะจัดให้แก่คณะกรรมการด้วย และคณะกรรมการอาจขอให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องเสนอข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกันก็ได้

7. เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว ให้เสนอรายงานต่อประธานคณะกรรมการเพื่อส่งต่อไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง แต่ทั้งนี้ต้องไม่ช้ากว่าสิบสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับเรื่องไว้:

(ก) ถ้าคณะกรรมการไม่อาจยุติการพิจารณาปัญหาได้ภายในสิบสองเดือน ให้ทำรายงานสรุปสถานการณ์ตามที่ได้พิจารณา

(ข) ถ้าสามารถยุติได้โดยคำแนะนำในปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างฉันทมิตรโดยยึดหลักการเคารพสิทธิมนุษยชนตามที่รับรองไว้ว่านกติกาฉบับนี้ ให้คณะกรรมการจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริงและข้อยุติ

(ค) ถ้าไม่อาจหาข้อยุติตามข้อ (ข) ได้ รายงานของคณะกรรมการให้ระบุถึงผลการพิจารณาในปัญหาข้อเท็จจริงทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นระหว่างรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและความเห็นของคณะกรรมการว่าควรจะเสนอแนะข้อยุติที่เป็นไปได้อย่างไร รายงานนี้ควรระบุค่าถดถอยเป็นลายลักษณ์อักษรและรายงานการถดถอยด้วยวาจาของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องด้วย

(ง) ถ้ารายงานของคณะกรรมการเสนอไปตามข้อ (ค) รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องอาจแจ้งให้ประธานคณะกรรมการทราบว่า ตนยอมรับสาระตามรายงานของคณะกรรมการหรือไม่ ทั้งนี้ต้องกระทำภายในสามเดือนนับแต่ได้รับรายงานดังกล่าว

8. บทบัญญัติในข้อนี้ไม่กระทบต่อความรับผิดชอบของคณะกรรมการตามข้อ 41

9. รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการตามที่เลขาธิการสหประชาชาติประมาณการอย่างเท่าเทียมกัน

10. เลขานุการสหประชาชาติมีอำนาจจ่ายทรองคำใช้จ่ายแก่คณะกรรมการไปก่อนได้ถ้าหากจำเป็น ก่อนที่จะได้รับขอใช้เงินจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามวรรค 9 ของข้อนี้

ข้อ 43

กรรมการและคณะกรรมการประนีประนอมเฉพาะกิจที่ตั้งขึ้นตามข้อ 42 ย่อมมีอำนาจใช้ประโยชน์ มีเอกสิทธิ์ และมีความคุ้มกันในฐานะผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติหน้าที่ของสหประชาชาติตามที่กำหนดในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของสหประชาชาติ

ข้อ 44

บทบัญญัติในการปฏิบัติตามกติกาฉบับนี้ย่อมใช้ได้โดยไม่กระทบต่อกระบวนการในทางสิทธิมนุษยชนดังที่กำหนดในเอกสารและอนุสัญญาต่าง ๆ ของสหประชาชาติ และทบวงการชำนัญพิเศษ และไม่ตัดสิทธิรัฐภาคีแห่งกติกาฉบับนี้ ในอันที่จะแสดงหาทางแก้ไขตามกระบวนการอื่น เพื่อระงับข้อพิพาทตามข้อตกลงระหว่างประเทศที่ทําขึ้นในระหว่างกันเป็นการเฉพาะหรือเป็นการทั่วไป

ข้อ 45

คณะกรรมการจะเสนอรายงานประจำปีว่าด้วยกิจกรรมของตนไปยังสมัชชาสหประชาชาติโดยผ่านทางคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

ภาค 5

ข้อ 46

จะตีความข้อใดในกติกาฉบับนี้ในทางที่ขัดต่อบทบัญญัติในกฎบัตรสหประชาชาติ และ
 ธรรมนูญของทบวงการชำนัญพิเศษซึ่งกำหนดความรับผิดชอบขององค์การต่าง ๆ ของสหประชา
 ชาติ และของทบวงการชำนัญพิเศษในเรื่องที่กติกาฉบับนี้พาดพิงไปถึงหาได้ไม่

ข้อ 47

จะตีความข้อใดในกติกาฉบับนี้ในทางที่ขัดต่อสิทธิของปวงชนในอันที่จะใช้สอยและรับ
 ประโยชน์จากความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติและทรัพยากรธรรมชาติของตนอย่างเต็มภาคภูมิ
 และอิสระหาได้ไม่

ภาค 6

ข้อ 48

1. กติกาฉบับนี้เปิดให้รัฐซึ่งเป็นสมาชิกของสหประชาชาติหรือสมาชิกทบวงการชำนัญ
 พิเศษ รัฐภาคีแห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและรัฐอื่นซึ่งสมัครเข้าเป็นสมาชิก
 ได้เชิญให้เข้าร่วมเป็นภาคีกติกาฉบับนี้ลงนามได้
2. กติกาฉบับนี้ต้องมีการให้สัตยาบัน สัตยาบันสารจะต้องเก็บรักษาไว้ที่เลขาธิการ
 สหประชาชาติ
3. กติกาฉบับนี้จะเปิดให้รัฐซึ่งกล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้เข้าภาคยานุวัติได้

4. ภาคยานุวัติจะมีผลเมื่อมีการมอบภาคยานุวัติสารไว้ให้เก็บรักษาไว้ที่เลขาธิการสหประชาชาติ

5. เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้แจ้งใบให้รัฐทั้งหลายซึ่งได้ลงนามหรือเข้าภาคยานุวัติติดกันนี้แล้วได้ทราบถึงการที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารเก็บรักษาไว้ที่ตน

ข้อ 49

1. กติการฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ได้มอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสาร ฉบับที่ 35 ต่อเลขาธิการสหประชาชาติแล้ว

2. สำหรับแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันกติกการฉบับนี้หรือได้เข้าภาคยานุวัติ ภายหลังจากที่ได้มอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสาร ฉบับที่ 35 แล้ว กติกการฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ได้มอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของรัฐนั้น ๆ

ข้อ 50

บทบัญญัติในกติกการฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับตลอดทั่วทุกภาคของรัฐที่เป็นรัฐรวมโดยปราศจากข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นใด ๆ

ข้อ 51

1. รัฐภาคีแห่งกติกการฉบับนี้รัฐใดรัฐหนึ่งอาจเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมและยื่นเรื่องราวต่อเลขาธิการสหประชาชาติได้ ต่อจากนั้นเลขาธิการสหประชาชาติจะติดต่อส่งบทแก้ไขเพิ่มเติมที่เสนอไปยังบรรดารัฐภาคีทั้งหลายแห่งกติกการฉบับนี้พร้อมทั้งร้องขอให้แจ้งไปยังตนว่า เห็นควรให้มีการประชุมบรรดารัฐภาคีทั้งหลายเพื่อพิจารณาและลงมติในข้อ เสนออย่างไรหรือไม่ าน

กรณีที่น่าทึ่งว่าอย่างน้อยหนึ่งในสามของบรรดารัฐภาคีเห็นควรวางให้มีการประชุม เลขานุการจะเรียกประชุมโดยความอนุเคราะห์ของสหประชาชาติ บทแก้ไขเพิ่มเติมซึ่งบรรดารัฐภาคีฝ่ายข้างมากที่เข้าร่วมประชุมได้รับรองและลงมติเห็นชอบในการประชุมแล้วให้นำเสนอต่อสมัชชาสหประชาชาติเพื่อรับความเห็นชอบ

2. บทแก้ไขเพิ่มเติมจะมีผลใช้บังคับเมื่อได้รับความเห็นชอบแล้วจากสมัชชาสหประชาชาติ และสองในสามของรัฐภาคีแห่งกติกานี้ได้ยอมรับตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของรัฐนั้น ๆ

3. เมื่อบทแก้ไขเพิ่มเติมมีผลใช้บังคับก็ย่อมมีผลผูกพันบรรดารัฐภาคีทั้งหลายซึ่งได้ยอมรับแล้ว ส่วนบรรดารัฐภาคีอื่นยังคงผูกพันตามบทบัญญัติในกติกาลบนี้และบทแก้ไขเพิ่มเติมก่อน ๆ ซึ่งได้เคยรับรองมาแล้ว

ข้อ 52

นอกเหนือจากการที่ต้องดำเนินการแจ้งตามข้อ 48 วรรค 5 แล้วเลขานุการสหประชาชาติจะแจ้งไปยังบรรดารัฐทั้งหลายที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อเดียวกันในเรื่องต่อไปนี้

- (ก) การลงนาม การให้สัตยาบัน และการเข้าภาคยานุวัติตามข้อ 48
- (ข) วันที่กติกาลบนี้มีผลใช้บังคับตามข้อ 49 และวันที่บทแก้ไขเพิ่มเติมมีผลใช้บังคับตามข้อ 51

ข้อ 53

1. กติกาฉบับนี้ซึ่งต้นฉบับทำเป็นภาษาจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน
ตรงกันจะเก็บรักษาไว้ ณ หอเอกสารของสหประชาชาติ

2. เลขาธิการสหประชาชาติจะส่งสำเนากติกาฉบับนี้อันได้รับรองแล้วไปให้บรรดา
รัฐทั้งหลายตามที่กล่าวถึงไว้ในข้อ 48

ภาคผนวก ข

พิธีสารเลือกรับแห่งกติการะหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิทางแพ่งและทางการเมือง*

รัฐภาคีแห่งพิธีสารฉบับนี้

โดยพิจารณาว่า ในการที่จะบรรลุถึงความมุ่งประสงค์ของกติกาว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและทางการเมือง (ซึ่งต่อไปนี้จะขอเรียกว่ากติกา) ตลอดจนการอนุวัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกติกา ก็สมควรที่จะให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนที่จัดตั้งขึ้นตามความในภาคสี่ของกติกา (ซึ่งต่อไปนี้จะขอเรียกว่าคณะกรรมการ) สามารถรับและพิจารณา, ตามที่กำหนดไว้ในพิธีสาร, ซึ่งหนังสือติดต่อจากผู้ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นบุคคลผู้ถูกละเมิดสิทธิใด ๆ ที่มีกำหนดไว้ในกติกา

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้ :

ข้อ 1

รัฐภาคีใดแห่งกติกาที่กลายเป็นภาคีของพิธีสารฉบับนี้รับรองสามัตติยะของคณะกรรมการในอันที่จะรับและพิจารณาหนังสือติดต่อจากปัจเจกชนผู้ที่อยู่ภายใต้ตุลาณา ซึ่งอ้างว่าเป็นผู้ถูกละเมิดสิทธิใด ๆ ที่กำหนดไว้ในกติกาดังกล่าวโดยรัฐภาคีนั้น คณะกรรมการจะรับหนังสือติดต่อไม่ได้หากเรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับรัฐภาคีแห่งกติกาซึ่งไม่ใช่ภาคีของพิธีสารฉบับนี้

* จาก เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ จัดแปลโดย คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ ในคณะกรรมการฝ่ายสังคมศาสตร์ ของคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO), หน้า 133 - 145.

ข้อ 2

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติข้อ 1 บัณฑิตชนผู้ซึ่งได้ใช้วิถีทางเยี่ยงยาทั้งมวลที่มีอยู่ในประเทศของตนจนหมดสิ้นแล้ว จะยื่นเสนอหนังสือติดต่อกับยังคณะกรรมการพิจารณาเรื่องก็ได้

ข้อ 3

คณะกรรมการจะพิจารณารับหนังสือติดต่อกันใด ๆ ไม่ได้ตามพิธีสารฉบับนี้ หากหนังสือนั้นไม่ระบุชื่อผู้ร้องทุกข์, หรือหากคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าเป็นการใช้สิทธิที่จะเสนอเรื่องร้องทุกข์ไปไม่มีชอบ หรือไม่ตรงกับบทบัญญัติแห่งกติกา

ข้อ 4

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติข้อ 3 ให้คณะกรรมการนำหนังสือติดต่อกันใด ๆ ที่ได้มีผู้เสนอมาตามพิธีสารฉบับนี้แจ้งแก่รัฐภาคีแห่งพิธีสารฉบับนี้ที่ถูกลกล่าวหาว่าละเมิดบทบัญญัติใด ๆ ในกติกา

2. ภายในเวลาหกเดือน รัฐที่ได้รับแจ้งกล่าวหาจะต้องนำคำชี้แจงหรือคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรที่ให้ความกระจ่างแต่ละเรื่อง และหนทางแก้ไขหากมีซึ่งอาจกระทำได้โดยรัฐนั้น ๆ เสนอต่อคณะกรรมการ

ข้อ 5

1. ให้คณะกรรมการพิจารณาหนังสือติดต่อกันที่ได้รับภายใต้พิธีสารฉบับปัจจุบันโดยอาศัยสารนิเทศทั้งหมดที่ได้รับเป็นลายลักษณ์อักษรทั้งจากบุคคลหรือจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

2. คณะกรรมการจะไม่พิจารณาหนังสือติดต่อจากบุคคลใดจนกระทั่งแน่ใจว่า :

(ก) เรื่องเดียวกันนี้ไม่ได้รับการตรวจสอบอยู่ตามกระบวนการสืบสวนหรือ
ระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศอื่น ๆ

(ข) บัณฑิตบุคคลผู้ร้องทุกข์ได้ใช้วิถีทางแก้ไขที่มีอยู่ภายในประเทศทั้งหมด
แล้ว แต่พิธีสารข้อนี้ย่อมไม่มีผลบังคับใช้ขึ้นเมื่อวิถีทางเยียวยาได้ถูก
ยึดเวลาออกไปอย่างไม่มีเหตุผลสมควร

3. ให้คณะกรรมการมีการประชุมลับเมื่อตรวจสอบหนังสือติดต่อภายใต้พิธีสารฉบับนี้

4. ให้คณะกรรมการส่งความเห็นของตนไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและบัณฑิตบุคคลผู้

ยื่นเอง

ข้อ 6

ให้คณะกรรมการรวบรวมบทสรุปของกิจกรรมที่ดำเนินการในภายใต้อำนาจของพิธีสาร ฉบับนี้ไว้ใน
รายงานประจำปี ภายใต้กติกาข้อที่ 45

ข้อ 7

ในระหว่างรอให้วัตถุประสงค์ขอมติที่ 1514 (ข้อ 15) ที่สมัชชาใหญ่สหประชาชาติรับ
เอาเมื่อ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2503 เกี่ยวกับคำบัญญัติเรื่องการมอบเอกราชให้แก่ประเทศ
อาณานิคม และประชาชนบรรลุความสำเร็จบทบัญญัติในพิธีสารฉบับนี้จะไม่ผลในทางใดเลยที่จะ
จำกัดสิทธิที่จะยื่นเรื่องร้องทุกข์ที่ให้แก่ประชาชนเหล่านั้นตามกฎหมายสหประชาชาติ ตลอดจนอนุ
สัญญาและตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ ภายใต้องค์การสหประชาชาติและองค์การชำนาญพิเศษ
ต่าง ๆ ของสหประชาชาติ

ข้อ 8

1. พินัยสารฉบับนี้เปิดให้รัฐที่ได้ลงนามในกติกาแล้วลงนามได้
2. พินัยสารฉบับนี้ต้องได้รับการให้สัตยาบันโดยรัฐใด ๆ ซึ่งได้ให้สัตยาบันหรือเข้าภาคยานุวัติกติกาแล้ว ให้ส่งมอบสัตยาบันสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ
3. พินัยสารฉบับนี้จะเปิดให้เข้าภาคยานุวัติโดยรัฐใด ๆ ซึ่งได้ให้สัตยาบันหรือได้เข้าภาคยานุวัติกติกาแล้ว
4. ภาคยานุวัติจะมีผลต่อเมื่อมีการส่งมอบภาคยานุวัติสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ
5. ให้เลขาธิการสหประชาชาติแจ้งต่อทุกรัฐที่ได้ลงนามหรือได้เข้าภาคยานุวัติพินัยสารฉบับนี้ถึงการส่งมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารแต่ละฉบับ

ข้อ 9

1. ภายใต้มงคัมแห่งการเริ่มมีผลบังคับใช้ของกติกา ให้พินัยสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้ระยะหลังเวลาสามเดือนนับจากวันที่ได้มีการส่งมอบแล้วแก่สัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารสิบฉบับ
2. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันหรือเข้าภาคยานุวัติพินัยสารฉบับนี้ภายหลังจากที่มีการส่งมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารครบสิบฉบับแล้ว ให้พินัยสารฉบับนี้มีผลบังคับใช้ภายหลังเวลาสามเดือนนับจากวันที่รัฐนั้นได้ส่งมอบสัตยาบันสาร หรือส่งภาคยานุวัติสารของตน

ข้อ 10

ให้ข้าราชทูตผู้แทนแห่งพินัยสารฉบับนี้บังคับแก่ทุกภาคของสหพันธ์รัฐโดยไม่มีข้อจำกัดหรือยกเว้นใด ๆ

ข้อ 11

1. รัฐภาคีแห่งพิธีสารฉบับนี้อาจเสนอขอแก้ไขพิธีสารต่อเลขาธิการสหประชาชาติ หลังจากนั้นเลขาธิการจะแจ้งข้อแก้ไขที่เสนอมาให้รัฐภาคีแห่งพิธีสารฉบับนี้ทราบ พร้อมกับขอร้องขอให้รัฐเหล่านั้นตอบว่าทราบด้วยว่ารัฐเหล่านั้นต้องการให้มีการประชุมรัฐภาคีเพื่อจุดประสงค์ในการพิจารณาและลงคะแนนเสียงในเรื่องข้อเสนอนี้หรือไม่

ในกรณีอย่างน้อยหนึ่งในสามของรัฐภาคีต้องการให้มีการประชุมเช่นนั้น เลขาธิการอาจเรียกให้มีการประชุมได้โดยการสนับสนุนของสหประชาชาติ การแก้ไขใด ๆ ที่รัฐภาคีส่วส่วนใหญ่เห็นชอบและลงคะแนนเสียงไว้ในที่ประชุมจะต้องนำเสนอต่อสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ เพื่อให้ความเห็นชอบอีกครั้ง

2. การแก้ไขพิธีสารจะมีผลบังคับใช้หลังจากที่สมัชชาใหญ่สหประชาชาติให้ความเห็นชอบแล้ว และเสียงส่วนใหญ่ไม่น้อยกว่าสองในสามของรัฐภาคียอมรับตามกระบวนการขั้นตอนของกฎหมายของแต่ละประเทศ

3. เมื่อข้อแก้ไขมีผลบังคับใช้ จะผูกพันเฉพาะรัฐภาคีที่ได้ยอมรับข้อแก้ไขเหล่านี้ รัฐภาคีอื่น ๆ ยังคงผูกพันกับข้อกำหนดของพิธีสารฉบับนี้และข้อแก้ไขที่มีมาล่วงหน้าซึ่งรัฐเหล่านั้นได้ยอมรับแล้ว

ข้อ 12

1. รัฐภาคีอาจบอกยกเลิกพิธีสารฉบับนี้เมื่อไรก็ได้ด้วยการยื่นหนังสือถึงเลขาธิการสหประชาชาติ การยกเลิกจะมีผลบังคับใช้สามเดือนหลังจากที่เลขาธิการได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าว

2. การบอกยกเลิกยอมไม่กระทบการประพจน์ปฏิบัติตามข้อกำหนดของพิธีสารฉบับที่มีต่อหนังสือที่นำเสนอตามพิธีสารข้อ 2 ก่อนวันที่การบอกยกเลิกจะมีผลบังคับใช้

ข้อ 13

โดยไม่มีคำหนึ่งถึงการประกาศตามข้อ 8 วรรค 5 ของพิธีสารฉบับนี้ เลขาธิการสหประชาชาติจะแจ้งแก่บรรดารัฐทั้งหลายที่ระบุถึงในข้อ 48 วรรค 1 ของกติกาในเรื่องต่อไปนี้

- (ก) รายชื่อผู้ลงนาม การให้สัตยาบันและการเข้าภาคยานุวัติตามพิธีสาร ข้อ 8
- (ข) วันที่พิธีสารฉบับนี้มีผลเริ่มบังคับใช้ตามข้อ 9 และวันที่ข้อแก้ไขใดมีผลเริ่มบังคับใช้ตามข้อ 11
- (ค) การบอกยกเลิกตามข้อ 12

ข้อ 14

1. พิธีสารฉบับนี้ ซึ่งตัวบทภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปนเป็นต้นฉบับแท้จริงให้แก่รักษาไว้ ณ สำนักงานบรรณสารของสหประชาชาติ
2. เลขาธิการสหประชาชาติจะส่งสำเนาที่รับรองแล้วของพิธีสารฉบับนี้ไปยังรัฐที่ทั้งปวงที่ได้อ้างถึงในข้อ 48 ของกติกา

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๒๐๐/ ๕๐๐๕๖

๑๖๑๔

รองอธิการบดี รักษาการแทน
 ผู้อำนวยการ กว
 กรมองค์
 ระหว่างประเทศ

ที่ ๑๑๒๖

๑๖ กันยายน ๒๕๖๕

วันที่ 16.9.๖๕

เวลา 16.5๖ น.

เรื่อง การประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ด่วนที่สุด ที่ กต ๐๔๐๔/๕๓๐๕๖ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย บัญชีแจ้งผู้ที่เกี่ยวข้อง

ตามที่ได้เสนอข้อคิดเห็นของคณะกรรมการประสานงานการรประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ไปเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา นั้น

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๕ ลงมติเห็นชอบและอนุมัติตามที่กระทรวงการต่างประเทศ) สขอ

จึงเรียนยืนยันมา ได้แจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องตามบัญชีแนบท้ายทราบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายณพดล เฮงเจริญ)

รองเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี รักษาราชการแทน

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองกลาง

โทร. ๒๕๖๒๕๔๐

โทรสาร ๒๕๖๖๓๕๕

3 / สิงหาคม 2535

เรื่อง การประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง 1. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ 0201/96๕7 ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2535

2. หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ 0201/16598 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2535

3. หนังสือกระทรวงการต่างประเทศที่ กต 0804/38882 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2535

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการที่ 761/2535 ลงวันที่ 28 กรกฎาคม 2535

2. เอกสาร "คดีการหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง"

3. เอกสารภูมิหลังและข้อพิจารณา

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) และ (2) แจ้งมติคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการประสานงานการประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนซึ่งมีปลัดกระทรวงการต่างประเทศเป็นประธาน และหนังสือที่อ้างถึง (3) กระทรวงการต่างประเทศรายงานผลการประชุมคณะกรรมการประสานงาน ฯ ครั้งที่ 1/2535 เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2535 ซึ่งที่ประชุมมีมติแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น ๑๐ ใต้เรียนอาว ในรายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (1) นั้น

ขอเรียนว่า คณะกรรมการประสานงาน ฯ ได้พิจารณาข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ ฯ และคณะทำงานภายใต้คณะอนุกรรมการ ฯ ในการประชุมครั้งที่ 2/2535 เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2535 และเห็นชอบให้นำข้อคิดเห็นของคณะกรรมการประสานงาน ฯ เสนอเพื่อขอมติคณะรัฐมนตรี ดังนี้

1. การพิจารณาเข้าเป็นภาคีสถิตระหว่างประเทศ

1.1 ขอมติคณะรัฐมนตรีให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสถิตการหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พ.ศ. 2509 (International Covenant on Civil and Political Rights) ดังสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 ทั้งนี้ โดยตั้งข้อสงวนเท่าที่จำเป็น

1.2 ให้คณะผู้แทนไทยแถลงเจตนารมณ์ของรัฐบาลที่จะนำประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกติการะหว่างประเทศฉบับดังกล่าว ต่อที่ประชุมสหประชาชาติระดับภูมิภาคเอเชียซึ่งจะจัดขึ้น ณ สำนักงานใหญ่เอเซียแปซิฟิก กรุงเทพมหานคร ในวันที่ 12 - 16 ตุลาคม 2535

1.3 ให้ดำเนินการเข้าเป็นภาคีโดยสมบูรณ์ให้ทันการประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในเดือนมิถุนายน 2536 และเพื่อการนี้ มอบหมายให้คณะกรรมการประสานงานพิจารณาเกี่ยวกับขั้นตอนพิธีการ และการตั้งข้อสงวน

1.4 ประโยชน์ที่ประเทศไทยจะได้รับจากการเข้าเป็นภาคีกติการะหว่างประเทศฉบับนี้ ได้แก่

1.4.1 เพื่อสร้างความยอมรับนับถือทางการเมืองจากนานาประเทศว่ารัฐบาลไทยมีนโยบายชัดเจนและมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้เป็นแนวโน้มนำที่สาคัญยิ่งในโลกปัจจุบัน

1.4.2 เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจที่ต่างประเทศมีต่อประเทศไทยว่ารัฐบาลจะมุ่งมั่นพัฒนากระบวนการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข และรัฐบาลไทยเล็งเห็นประโยชน์ที่จะรับเอามาตรฐานสากล และกระชับความร่วมมือระหว่างประเทศและสหประชาชาติในด้านส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยทั่วไป อันจะสอดคล้องกับแนวทางและระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยและการเปลี่ยนแปลงของโลก

1.4.3 ในระยะยาว ประชาชนชาวไทยจะได้รับประโยชน์โดยตรงจากการแก้ไขปรับปรุงนโยบาย กฎหมาย และระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ของรัฐ ให้เข้าสู่มาตรฐานสากลในที่สุด

1.5 ข้อจำกัดในการเข้าเป็นภาคี

1.5.1 ข้อบทส่วนใหญ่ของกติการะหว่างประเทศฉบับนี้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายแม่บทที่สำคัญของไทยอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ข้อบทบางข้อได้ระบุสิทธิเสรีภาพของประชาชนซึ่งยังไม่มีกฎหมายไทยรองรับ หรือยังมีข้อจำกัดทางกฎหมายและนโยบาย ดังนั้น การเข้าเป็นภาคีจึงจำเป็นต้องจัดทำข้อสงวน ซึ่งมีประเทศภาคีจำนวนมากได้จัดทำข้อสงวนเช่นกัน

1.5.2 กติการะหว่างประเทศฉบับนี้ไม่มีบทลงโทษที่เป็นรูปธรรม แต่ได้กำหนดให้รัฐบาลประเทศภาคีมีความรับผิดชอบในการเสนอรายงานต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติเป็นระยะ ๆ เพื่อแจ้งให้ทราบความคืบหน้าเกี่ยวกับกรณีที่ประเทศภาคีนั้น ๆ ฝ่าฝืนแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและนโยบายให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์และข้อบทของกติการะหว่างประเทศฉบับนี้

1.6 ภูมิหลังและข้อพิจารณาในรายละเอียดดังแนบมาตามสิ่งที่ส่งมาที่ 1.3

2. กลไกระดับชาติ

2.1 ขอมติคณะรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจในหลักการสนับสนุนการจัดตั้งกลไกระดับชาติที่จะมีหน้าที่และบทบาทให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลในด้านสิทธิมนุษยชนในภาพรวม และกลไกดังกล่าวควรเปิดโอกาสให้ผู้แทนภาคเอกชนเข้าร่วมด้วยอย่างเหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานและเพื่อความน่าเชื่อถือ

2.2 มอบหมายคณะกรรมการประสานงาน 7 ศึกษาแนวความคิด รูปแบบ และหน้าที่ รวมทั้งการจัดองค์กรของกลไกระดับชาติให้ชัดเจน โดยให้สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นศูนย์กลางศึกษาเปรียบเทียบกับกลไกระดับชาติที่ประเทศอื่น ๆ ได้จัดตั้งขึ้นแล้ว และเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ

2.3 ให้รายงานผลการศึกษาและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรี โดยให้เป็นเรื่องสำคัญและเร่งด่วน

3. การกำหนดหน้าที่ของประเทศไทยในการประชุมระดับภูมิภาคเอเชีย

ขอมติแนบนโยบายสำหรับการประชุมสิทธิมนุษยชนระดับภูมิภาคเอเชียที่กรุงเทพมหานคร (12 - 16 ตุลาคม 2535) ดังนี้

3.1 ปัญหาสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเมืองระหว่างประเทศ ให้อำนาจหน้าที่ของประเทศไทยในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติเป็นแนวห่าง

3.2 ปัญหาสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย ให้กระทรวงการต่างประเทศร่วมกับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องจัดทำเอกสารทำที่โดยชี้แนวทางที่รัฐบาลเคยแจ้งให้สหประชาชาติและรัฐบาลต่างประเทศทราบ ทั้งนี้ ให้ความสำคัญที่รัฐบาลให้กับปัญหาสิทธิมนุษยชนและความพยายามของรัฐบาลที่จะแก้ไขปัญหอบ้างสร้างสรรค์และจริงจัง

4. บทบาทขององค์การเอกชน (Non-Governmental Organization)

4.1 ขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้คณะกรรมการประสานงาน ฯ พิจารณาปฏิสัมพันธ์ขององค์การเอกชนไทยเข้าร่วมประชุมระดับโลก และการประชุมระดับภูมิภาคเอเชียโดยยึดหลักเกณฑ์ ดังนี้

- เป็นองค์การที่จัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามกฎหมาย
- มีกิจกรรมชัดเจนต่อเนื่องเป็นประโยชน์แก่สังคมไทย
- มีความร่วมมือกับหน่วยราชการไทย และ/หรือสหประชาชาติ

4.2 สนับสนุนให้หน่วยราชการต่าง ๆ รับฟังข้อคิดเห็นจากองค์การเอกชนและนักวิชาการเกี่ยวกับปัญหาสิทธิมนุษยชน เพื่อประมวลข้อมูลประกอบการเตรียมการของรัฐบาล เข้าร่วมการประชุมระดับภูมิภาคเอเชีย ฯ และระดับโลก ฯ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดฯ เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติในข้อ (1.1), (1.2) (1.3) และข้อ (2), (3) และ (4) ทั้งนี้ได้ทราบเรียน ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีทราบแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

(นายอาสา สารสิน)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

กรมองค์การระหว่างประเทศ
กองการสังคม
โทร. 2455007
โทรสาร 2479487

เรียนรพช. จันทบุรี รัฐมนตรีว่าการฯ

เพื่อโปรดพิจารณา

๓๕
๓๑ ๕.๕.๕๕

๒ ๒/๓๕

๑๕ ๒/๓๕

๑๐ ๘.๓๕

ประวัติผู้เขียน

นางสาวรัชนิกร โชติชัยสถิตย์ เกิดวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2501 ณ อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนมหาไถ่ศึกษา อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น มัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษานิติศาสตร์บัณฑิต จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2522 สำเร็จการศึกษาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต จากคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2528

ประวัติการทำงาน เคยทำงานที่บ้านพักฉุกเฉิน โครงการช่วยเหลือหญิงและเด็ก ผู้ประสบความเดือดร้อนเฉพาะหน้า สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เริ่มรับราชการที่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปัจจุบันรับราชการตำแหน่ง อาจารย์ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช